

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

Development of The Instructional Activities Using Story-Telling with Graphic Organizers for Enhancing English Speaking Skills for Mathayom Suksa 5 Students

ผู้วิจัย นางจันทร์จิรา แง่พรหม

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์

Researcher : Janjira Ngaeprom; Thesis Advisor : (1) Dr.Phaisit Boriboon

บทคัดย่อ

การวิจัยมีมุ่งหมายเพื่อ 1) หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพการเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 3) ศึกษาเจตคติของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 จำนวนนักเรียน 38 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 3) แบบวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (X) ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่า t - test ชนิด (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า

1. กิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.37/84.36 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเล่าเรื่องร่วมกับผังกราฟิกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมากที่สุด

ABSTRACT

The purposes of this research were : 1) to study the efficiency of the Story-Telling Activities Using with Graphic Organizers for Enhancing English Speaking Skills for Mattayom Suksa 5 students on the 80/80 standard criterion, 2) to compare speaking skill of the students before and after learning through the Activities Using Story-Telling with Graphic Organizers, and 3) with the employment of the Activities Using Story-Telling with Graphic Organizers, to study the students attitude toward the Activities Using Story-Telling with Graphic Organizers were at the high level.

The subject of this study were the 38 Mattayom Suksa 5/10 student of Triamudomsuksa School of the Northeast studying in the first semester of academic year 2012, obtained through simple random sampling.

The instruments were used in this study included 1) lesson plan based on Activities Using Story-Telling with Graphic Organizers 2) English Speaking Test 3) the Activities Using Story-Telling with Graphic Organizers attitude test.

The findings were as follows :

1. The efficiency of the Activities Using Story-Telling with Graphic Organizers for Enhancing Speaking Skills for Mattayom Suksa 5 students was 85.37/84.36 which was higher than the set criterion of 80/80;

2. The Students Speaking skills of students after learning through the Activities Using Story-Telling with Graphic Organizers were higher than before the intervention at .01 level of significance.

3. The average score of attitude towards the Activities Using Story-Telling with Graphic Organizers was at the "high" level.

ภูมิหลัง

โลกในยุคปัจจุบันก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 ซึ่งถือว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์ เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และการติดต่อสื่อสารทั่วโลก ปรากฏการณ์โลกาภิวัตน์ในปัจจุบันก่อให้เกิดแรงผลักดันทางเทคโนโลยี โทรคมนาคม และสารสนเทศการเรียนรู้ ที่ส่งผลกระทบต่อการค้าทางชีวิตพลโลกทุกชนชั้น การติดต่อสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารของพลโลกจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมีบทบาทและความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษากลางที่ทั่วโลกใช้กัน เมื่อพิจารณาประชากรโลกในปัจจุบัน สามารถแบ่งลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และกลุ่มที่สองใช้ภาษาอังกฤษ

เป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2549 หน้า 4) ประเทศไทยจัดอยู่ในกลุ่มที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ประเทศไทยจัดการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษให้กับปวงชน เพื่อเป็นการพัฒนาคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความสำคัญและต้องพัฒนาให้มีประสิทธิภาพอันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ และสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต

ภาษาที่สามารถใช้ติดต่อสื่อสารกันได้ทั่วโลก ก็คือภาษาอังกฤษเพราะเป็นภาษาสากลและได้รับความนิยมนานาประเทศให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก

มาก ประเทศไทยก็ได้เล็งเห็นความสำคัญกับภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกันกระทรวงศึกษาธิการจึงเร่งพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อให้ทัดเทียมกับนานาชาติ ประเทศการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้เรียนเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้นแต่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้สามารถเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและในการอาชีพได้ ผู้เรียนจึงต้องได้รับการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน จากทักษะทั้งหมดที่กล่าวมา ทักษะการพูดถือได้ว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด ที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันโดยตรง มีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน เป็นทักษะที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ใช้มากที่สุดในการติดต่อสื่อสารกับชนชาติอื่น (สุมิตรรา อังวัฒนากุล 2540, หน้า 106-107) จึงจำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องส่งเสริมและจัดกิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ ดังพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 มาตราที่ 22 ได้กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542 หน้า 13)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีการที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการใช้ภาษา ระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารที่เป็นระบบระเบียบมีจุดหมายมีองค์ประกอบต่างๆเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อให้การสื่อสารนั้นถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคมที่ใช้ภาษานั้น วิธีการสอนที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบันว่าเป็นวิธีการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง ได้แก่การสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากจุดมุ่งหมายหลักของวิธีการสอนดังกล่าว คือความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน ผู้ที่มีบทบาทสำคัญคือครูผู้สอนในการจัดเตรียมการสอนให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษา

ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 สารที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ในปี 2558 ประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้ปี 2555 เป็นปีของการส่งเสริมการสื่อสารภาษาอังกฤษ และได้รับริเริ่มโครงการ English Speaking Years 2012 เพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารให้มากขึ้น โดยกำหนดให้สถานศึกษาในระดับทุกระบบในสังกัด ใน 1 สัปดาห์จะต้องมี 1 วัน ที่ครูและนักเรียน นักศึกษาได้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันโดยใช้ภาษาอังกฤษ เช่น จัดมุมภาษาอังกฤษ การฝึกนักเรียนเป็นมัคคุเทศก์ การเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทักษะการพูดจึงถือว่าจำเป็นต้องพัฒนา

จากข้อมูลรายงานการพัฒนาคณาภพการศึกษาศึกษา (SAR) ปีการศึกษา 2553 ต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขตมัธยมที่ 23 มาตราฐานที่ 5 ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาคณะตะวันออกเฉียงเหนือ โดยเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการพูด อยู่ในระดับปรับปรุงร้อยละ 70 (รายงานการพัฒนาคณาภพการศึกษาศึกษา โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาคณะตะวันออกเฉียงเหนือ, 2553, หน้า 40) ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ปัญหาการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนขาดความมั่นใจการพูด ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ซึ่งทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความจำเป็นในการสื่อสารโดยตรงในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดทั้งทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน ต้องมีความเชื่อมโยงกันทั้งสี่ทักษะ อันจะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น (สุมิตรรา อังวัฒนากุล, 2540, หน้า, 167) ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนให้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงทักษะทางการพูดนั้น ผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมการเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาทักษะการพูด

การเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน กิจกรรมการเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เล่า และผู้ฟังมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างเป็นธรรมชาติทั้งในระดับกลุ่มและระดับบุคคล ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นจากการฟังเรื่องเล่าหลายประการ กิจกรรมการเล่าเรื่องช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกกลวิธีในการเล่าเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจ ไม่ว่าจะเป็นการปรับเปลี่ยนภาษา การเน้นเสียง การพูดซ้ำ การพูดเพื่อความกระชับ การสร้างจังหวะการพูดอย่างจงใจ รวมทั้งการใช้ภาพ หรือสื่ออื่นๆ เพื่อสร้างความเข้าใจให้ผู้เรียนที่กำลังฟังและตัวผู้เรียนก็จะเกิดอารมณ์ร่วมกับเรื่องเล่าได้ง่าย และยังเป็นโอกาสเปิดประสบการณ์ตรงทางด้านภาษา อันมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา กิจกรรมการเล่าเรื่องยังช่วยสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนรู้สึกสบายไม่เคร่งเครียด Wright (1995, pp. 6-7) กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นวิธีที่ดีในการเสนอภาษาใหม่หรือคำใหม่แก่ผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการโครงสร้างประโยค หน้าทีของภาษา ศัพท์ หรือการออกเสียง ผู้เสนอสามารถเล่าได้บ่อยครั้ง เป็นการทำให้เนื้อหาภาษาถูกกล่าวถึงซ้ำๆ หลายครั้งอย่างมีความหมาย ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทางภาษาใหม่และได้ฟังการใช้คำใหม่ในบริบทที่เป็นการใช้ภาษาจริง และผู้เรียนก็มีแรงจูงใจในการฟัง เกิดการฟังอย่างมีเป้าหมาย และถ้าผู้เรียนพบว่าพวกเขาเข้าใจเรื่องที่ฟังได้ก็จะดีใจ เกิดแรงจูงใจที่จะฟังมากขึ้น และต้องการปรับปรุงความสามารถของตนเองเพื่อให้เข้าใจเรื่องเล่ามากขึ้น เมื่อพวกเขาได้ฟังเรื่องเล่า ด้วยความสนใจแล้วการจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้เกิดทักษะอื่น เช่น การพูด ก็ทำได้โดยง่าย ผู้วิจัยจึงปรับงานวิจัยจากการเล่านิทานมาเป็น การเล่าเรื่อง โดยใช้ผังกราฟิกช่วยเป็นสื่ออุปกรณ์ในการเล่า Davis and Mc Pherson (1989, p. 323) กล่าวว่า ผังกราฟิกเป็นผังที่แสดงให้เห็นองค์ประกอบและความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในเนื้อเรื่อง ซึ่งมีผลในทางปฏิบัติให้ผู้เรียนได้รู้จักสรุปใจความสำคัญของเนื้อเรื่องให้สัมพันธ์กันอย่างมีเอกภาพ วิธีการทำผังกราฟิก จะช่วยให้สามารถมองเห็นใจความสำคัญ (Main idea) ลำดับเหตุการณ์ ตลอดจนความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ ในเรื่องที่อ่าน และ

เป็นเทคนิคการสรุปเรื่อง ทำให้มองเห็นภาพพจน์เพราะแผนผังที่จะเขียนจะแสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในเหตุการณ์อย่างเป็นลำดับขั้น ดังที่ อภิศักดิ์ อินทร์ตา (2552, หน้า 122,125) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแสดงการคิดเป็นถ้อยคำควบคู่กับการทำแผนผังสรุปเรื่องที่อ่าน เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่พัฒนาขึ้นมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 76.67/77.44 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 จึงน่าจะเป็นไปได้ว่า การนำวิธีการสอนทั้งสองวิธีมาบูรณาการเข้าด้วยกัน กล่าวคือ การสอนพูดโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง และการที่ผู้เล่านำเอาผังกราฟิกมาช่วยในการเล่าเรื่อง เป็นรูปแบบหนึ่งของการคิดอย่างเป็นระบบสามารถนำไปใช้ในการวางแผน การนำเสนอการเตรียมการพูด ช่วยวางแผนในการพูดย่อความ เชื่อมโยงความคิดอย่างเป็นระบบ ลำดับความสำคัญของเนื้อหาที่จะพูด เมื่อนักเรียนมองเห็นภาพรวมของเรื่องที่จะพูดเล่าเรื่อง ทำให้พูดได้ไม่หลงประเด็น ไม่ตกหล่น พูดเรียบเรียงความสำคัญลำดับก่อนหลังและยังสามารถบริหารเวลาได้เป็นอย่างดี และการที่ผู้เล่านำผังกราฟิกมาช่วยในการเล่าเรื่องก็จะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องเล่าได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากผู้ฟังจะสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ เชื่อมโยงความคิดอย่างเป็นระบบ จากการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลายในบรรยากาศการเรียนที่สนุกสนาน ผ่อนคลาย มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงทั้งทางด้านการพูด และการใช้ผังกราฟิกเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยในการเล่าเรื่อง ช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามที่จะพูดและผู้ฟังก็จะเข้าใจเรื่องเล่าได้ดียิ่งขึ้น ดังที่ พรพันธ์ อิศระ (2545, หน้า 48-49) ได้ศึกษาผังมโนภาพในการพูดเล่าเรื่องของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการพูดเล่าเรื่องของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนโดยการสร้างผังมโนภาพในการพูดเล่าเรื่อง

จากหลักการเหตุผลและสภาพปัญหาดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้

การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

ร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนการสอนการเรียนการสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพการเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการเล่าเรื่อง

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้กำหนดแนวคิดในการวิจัยดังภาพประกอบ 1 ต่อไปนี้

กรอบแนวคิดของการวิจัย



ภาพประกอบ กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 15 ห้องเรียน รวมจำนวนทั้งสิ้น 612 คน

2. กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 จำนวนนักเรียน 38 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เพราะเป็นห้องเรียนที่มีการคละนักเรียนที่มีความสามารถในด้านการเรียนที่ในสัดส่วนที่เหมาะสม คือ เก่ง ปานกลาง และอ่อน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 3.1 แผนการจัดการเรียนการสอน
- 3.2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูด
- 3.3 แบบวัดเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนการสอน

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ทำการวิจัยได้ดำเนินการอธิบายชี้แจงและทดสอบก่อนเรียนเป็นเวลา 2 ชั่วโมง แล้วดำเนินการสอนจำนวน 8 แผนฯ ละ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมสอน 16 ชั่วโมง เสร็จแล้วทดสอบหลังเรียน และดำเนินการวัดเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนการสอนชั่วโมง จำนวน 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ค่า t-test สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยได้ดำเนินการอธิบายชี้แจงและทดสอบก่อนเรียนเป็นเวลา 2 ชั่วโมง แล้วดำเนินการสอนจำนวน 8 แผนฯ ละ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมสอน 16 ชั่วโมง เสร็จแล้วทดสอบหลังเรียน และดำเนินการวัดเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนการสอนชั่วโมง จำนวน 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพการพัฒนาจิกรรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 โดยใช้คะแนนนักเรียนทั้งหมด จากการใช้แบบประเมินพฤติกรรมระหว่างเรียน แบบบันทึกการปฏิบัติงาน แบบสังเกตพฤติกรรมและผลการปฏิบัติกิจกรรมในระหว่างเรียนทั้ง 8 แผน กับคะแนนของนักเรียนทุกคน จาก การประเมินด้วยแบบวัดความสามารถด้านทักษะการพูด

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการพัฒนาจิกรรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ค่า t-test

สรุปผลการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ สรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการพัฒนาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.37/84.36 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80 /80

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียน การสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.65$)

อภิปรายผล

จากผลการศึกษา ผู้ศึกษาสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. การพัฒนาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียน การสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อ เสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 คะแนนระหว่างเรียนมีค่าเท่ากับ 85.37 และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมิน ด้วยแบบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดหลังเรียนมีค่า เท่ากับ 84.36 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนการสอน มี ประสิทธิภาพเท่ากับ 85.37/84.36 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ กำหนดคือ 80/80 ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในข้อ ที่ 1 ทั้งนี้เนื่องจากแผนการจัดการเรียนการสอนที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น ได้พัฒนาขึ้นตามขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบ โดยผ่านการตรวจประเมินความสมบูรณ์เหมาะสมจาก ผู้เชี่ยวชาญและเมื่อนำมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน กับนักเรียนคละความสามารถตามขั้นตอน ทั้งการทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน การฝึกทักษะทาง ภาษาตามขั้นตอน การทำแบบทดสอบหลังเรียน หน่วยการ เรียนการสอนและการประเมินทักษะการพูดด้วยแบบวัด ความสามารถทักษะการพูดจึงทำให้มีประสิทธิภาพสูงกว่า เกณฑ์ กิจกรรมการเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิกเพื่อ เสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 8 แผนการจัดการเรียนการสอน เป็น เรื่องที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแล้วเลือกมาทำแผนการ จัดการเรียนการสอน ซึ่งตรงตามมาตรฐาน ตัวชี้วัด และ สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มีบรรยากาศที่เป็นกันเองและนักเรียนได้ช่วยกันทำ กิจกรรม ทั้งกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมกลุ่ม ทำให้นักเรียนมี คะแนนสูงกว่าการทดสอบวัดทักษะการพูดก่อนเรียนและ ทำให้ประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนสูงขึ้น ซึ่ง สอดคล้องกับการศึกษาของ จันทนา หน่อสุวรรณ (2548,

หน้า 61-66) ที่ได้วิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและ การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการพูดของ นักเรียนโดยเฉลี่ยสูงขึ้นกว่าร้อยละ 65

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียน ด้วยการเล่าเรื่องร่วมกับผังกราฟิกของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลสำคัญ ดังต่อไปนี้

2.1 เรื่องที่เลือกมาทำแผนการจัดการเรียนการ สอนเป็นเรื่องที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแล้วเลือกมาทำ แผนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งตรงตามมาตรฐาน ตัวชี้วัด และสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และเหมาะกับวัย เนื้อหาทันสมัย จึงทำ ให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะฟังเรื่องเล่า และพร้อมที่จะรับรู้ประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับระหว่างการ ฟังเรื่องเล่า ซึ่งสังเกตได้จากการที่นักเรียนได้ฟังเรื่องเล่า อย่างตั้งใจ ติดตามเรื่องราวอย่างเอาใจใส่ การที่นักเรียนมี แรงจูงใจที่จะฟังเรื่องเล่าช่วยให้นักเรียนเปิดรับ ประสบการณ์และความรู้ใหม่ได้ง่ายขึ้นเป็นไปตามที่ Krashen (1985, pp. 88) ได้ระบุว่า เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจ สูงผู้เรียนจะมีความพยายามสูงในการแสวงหาและรับตัว บ้อนทางภาษาช่วยให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ทำให้ความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนพัฒนาขึ้น ทำใ้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดสูงขึ้นเป็นที่น่า พอใจ ซึ่งแสดงผลให้ทราบโดยการประเมินตามสภาพจริง หลังจบการเรียนการสอนในแต่ละแผนการเรียนการสอน ซึ่งทักษะการพูดและการเล่าเรื่องอยู่ในระดับดีมาก

2.2 เรื่องเล่าที่นักเรียนเล่าเป็นเรื่องที่ผู้วิจัยได้ ศึกษาค้นคว้าแล้วคัดเลือกมา ซึ่งตรงตามมาตรฐาน ตัวชี้วัด และสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้น พื้นฐานพุทธศักราช 2551 เหมาะกับวัยและระดับชั้นจึงทำ ให้สามารถเข้าใจได้ง่าย เมื่อได้ฟังเรื่องเล่าทำให้เกิดความ สนใจติดตาม และกระตือรือร้นเพราะมีพื้นความรู้ในเรื่อง นั้นอยู่แล้ว การที่มนุษย์จะเรียนรู้อะไรใหม่ๆ นั้นมนุษย์ จะนำความรู้ใหม่ๆ ที่ได้รับนั้นเชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่มี

อยู่แล้ว (Pre - existing Knowledge) จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นในการเรียนการสอนทำให้เกิดผลดีที่นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน นักเรียนได้ร่วมกันคิดแก้ปัญหาาร่วมกัน (Cooperation) โดยมีการซักถามเพื่อให้เกิดความกระจ่างและเข้าใจร่วมกัน นอกจากการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูและนักเรียน รวมทั้งการแสดงออกในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ทั้งท่าทางการแสดงออกทางสีหน้า ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นที่จะแสดงออกและแสดงความคิดเห็น มีความกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรม นอกจากนี้กิจกรรมที่จะเกิดขึ้นสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะการฟังพูด ดังที่ Krashen (1995, p. 105) ได้เสนอไว้ว่า การใช้ภาษาเพื่อการฟังการพูดในสถานการณ์จริงเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ Jennings (1992, pp. 12-13) กล่าวว่า การเล่าเรื่องช่วยให้เด็กมีความสามารถทางภาษา เช่น การจำ การจับใจความ การถ่ายทอดเรื่องราว การย่อเรื่องซึ่งช่วยพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้าน คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2.3 กิจกรรมการเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งเป็นการวางแผนการพูดเพื่อทำให้การพูดสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพทำให้ผู้ฟังสามารถติดตามเรื่องที่พูดและเข้าใจได้ง่าย ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด และยังช่วยพัฒนาทักษะการเขียน และการพูด คือ ทำให้นักเรียนมีอิสระในการเรียนการวางแผนและจัดการ การเรียนการสอนของตนเองเพื่อที่จะเล่าเรื่องเริ่มต้นตั้งแต่ นักเรียนช่วยกันวางแผนเตรียมเนื้อหาเรื่องที่จะนำเสนอในรูปแบบของผัง Spider Map, Mind Map, Concept Map ร่วมกันศึกษาค้นคว้า คัดเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาใช้เพื่อการสื่อสาร นอกจากนั้นร่วมกันสร้างประโยคชนิดต่างๆ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวที่จะเล่าตาม Spider Map, Mind Map, Concept Map ที่สร้างขึ้น รวมทั้งขีดเส้นภาษาที่จะใช้เล่าให้สละสลวยและง่ายต่อการติดตาม นอกจากนั้นนักเรียนต้องมีการฝึกออกเสียงและฝึกเล่าเรื่องก่อนนำเสนอในชั้นเรียน จะเห็นได้ว่า นักเรียนต้องระดมความคิด ประสานความสามารถของกลุ่มเข้าด้วยกัน ทำให้

เกิดการพัฒนาขั้นตอนต่างๆ ของการเขียนและการพูด นักเรียนได้ร่วมกันคิดแก้ปัญหาาร่วมกัน โดยมีการซักถามเพื่อให้เกิดความกระจ่างและเข้าใจร่วมกันนอกจากนั้นการปฏิบัติสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูและนักเรียน รวมทั้งการแสดงออกในลักษณะที่เป็นธรรมชาติท่าทางการแสดงออกทางสีหน้า ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นที่จะแสดงออกและแสดงความคิดเห็น มีความกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรม

2.4 ปฏิสัมพันธ์ที่ดีของครูและนักเรียนช่วยส่งเสริมทักษะการฟัง พูดและสื่อสาร เพราะครูและนักเรียนจะต้องช่วยเหลือและให้คำปรึกษาหาหรือตลอดเวลา จากขั้นตอนการเล่าเรื่องโดยมีการซักถามเตรียมความพร้อมก่อนการเล่าเรื่อง และร่วมวางแผนเขียนประโยคและคำศัพท์ในรูปของผังกราฟิก อีกทั้งส่งเสริมให้นักเรียนได้เคารพยอมรับความคิดเห็นของเพื่อนจากขั้นตอนการทำงานกลุ่มเพื่อเป็นการพัฒนาตนเองและกล้าแสดงออกซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวจะเกิดขึ้น ทั้ง 3 ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

2.4.1 ขั้นตอนการเล่าเรื่อง มีการวางแผนการเรียนการสอนตามหัวข้อเรื่องที่จะเล่า นักเรียนก็จะได้รับความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวนจากการศึกษาเรื่องเล่าแต่ละเรื่องซึ่งขั้นตอนนี้ทั้งผู้เรียนและครูได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน โดยเฉพาะการทำงานกลุ่มและการวางแผนการเรียนการสอนของนักเรียน เป็นกิจกรรมที่แสดงถึงการยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ และมีการประเมินผลการทำงานกลุ่มของตนเองไปด้วย

2.4.2 ขั้นตอนระหว่างการเล่าเรื่อง นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอเรื่องเล่าของกลุ่มตนเอง ทำให้นักเรียนที่เล่าเรื่องมีการพัฒนาทางทักษะพูดเพิ่มมากขึ้นและเพื่อนนักเรียนที่ฟังเรื่องเล่ามีการพัฒนาการฟังมากขึ้น เพราะในระหว่างการฟังเรื่องเล่า ผู้ฟังจะเกิดความสนใจและมีกระตือรือร้นในการฟัง อีกทั้งเรื่องเล่าก็เป็นเรื่องที่ผู้ฟังมีความรู้เดิมอยู่แล้วเพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ทำให้การสอบถามเกี่ยวกับการฟังเรื่องเล่าสามารถโต้ตอบกันได้เป็นอย่างดีระหว่างผู้ฟังและผู้เล่า โดยมีครูช่วยเสริมซึ่งแสดงถึงกิจกรรมเป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการประเมินผลตามสภาพจริงการพูด การเล่า

2.4.3 ขั้นตอนหลังการเล่าเรื่อง เป็นขั้นตอนที่นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมสรุปเรื่องเล่าของตนเองมีการตอบคำถามจากการฟังเรื่องเล่า สรุปองค์ความรู้เกี่ยวกับการฟังเรื่องเล่า โดยการเขียนสรุปเรื่องเล่า สร้างผลงานจากการฟังเรื่องเล่าตามใบงาน เป็นการส่งเสริมด้านทักษะการฟังและการเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทนา หน่อสุวรรณ (2548, หน้า 64) ที่กล่าวว่า การเล่าเรื่องช่วยพัฒนาการใช้ภาษาได้ทั้ง 4 ทักษะ โดยเฉพาะทักษะการฟัง พูด ช่วยให้นักเรียนเข้าใจภาษา และเพิ่มความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาพูดได้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีการประเมินผลการฟัง และการเขียนเรื่องเล่าตามสภาพจริงทุกครั้ง

จากผลการศึกษากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่งผลให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกในการพูดมากยิ่งขึ้น พรสวรรค์ สิป้อ (2550, หน้า 162) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นทักษะด้านการแสดงออกในการพูดผู้พูดต้องมีความสามารถทางภาษาทุกด้าน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ ต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ต้องแสดงสถานภาพผู้พูด แสดงออกให้ถูกต้อง จากเดิมที่นักเรียนบางคนไม่กล้าพูดเพราะอาย แต่เมื่อผู้วิจัยได้จัดบรรยากาศการเรียนการสอน ให้เป็นแบบกันเองไม่เป็นการ มีการสนทนาด้วยความสนุกสนานและความบันเทิง มีการเรียนการสอนคำศัพท์จากบัตรคำศัพท์ บัตรภาพสวยๆ มีสีสันสดใสและและข้อความที่ชัดเจน ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่าย เพิ่มความสนใจในการเรียนมากขึ้น ทำให้ง่ายต่อการจดจำคำศัพท์ การเล่นเกม การร้องเพลง นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมีการแสดงบทบาทสมมติและแสดงท่าทางต่างๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นข้อมูลทางภาษาที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้ ซึ่งเรียกว่า (Comprehensible Input) หรือตัวบ่อนที่เข้าใจได้ ข้อมูลดังกล่าวเป็นสิ่งที่นักเรียนเข้าใจได้ มีความหมายในเนื้อหาด้วย ไม่ใช่เพียงกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น Krashen (1985) เมื่อพูดผิดนักเรียนก็จะไม่ได้รับการลงโทษ แต่จะมีการแก้ไขให้พูดให้ถูกต้องทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อ ไม่ถูกกดดันและเพลิดเพลินไปกับการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

แสงจันทร์ ปัญติ (2550, หน้า 41-42) ที่กล่าวถึง กิจกรรมการเล่านิทานว่าเหมาะสำหรับการนำไปใช้เพื่อส่งเสริมให้ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และยังคงคล้องกับงานวิจัยของ พรพันธ์ อิศระ (2545, หน้า 48-49) ได้ศึกษาผังมโนภาพในการพูดเล่าเรื่องของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนบ้านบ่อหอย อำเภอเวียงสา จังหวัดน่าน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการพูดเล่าเรื่องของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนโดยการสร้างผังมโนภาพในการพูดเล่าเรื่อง มีคะแนนจัดอยู่ในระดับดีมากและสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องร่วมกับผังกราฟิกทั้ง 3 ขั้นตอน มุ่งส่งเสริมผู้เรียนเป็นสำคัญทุกขั้นตอนซึ่งสอดคล้องบทสรุปลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญทุกขั้นตอน ในการเรียนการสอนแต่ละขั้นตอน นักเรียนได้ร่วมกันทำงาน และปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายในกลุ่มของตนเองเป็นความร่วมมือ ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวัน เมื่อได้เรียนรู้แล้วสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง (Constructionist) จากผลงานที่ได้ทำหรือปฏิบัติหลังการเรียนการสอนแต่ละแผนการเรียนการสอน และมีการประเมินตนเอง (Self -Evaluation) ซึ่งสอดคล้องบทสรุปลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และสอดคล้องกับการประเมินตามสภาพจริงในเรื่องการทำงานกลุ่มซึ่งนักเรียนพัฒนาทักษะการทำงานกลุ่มในระดับดีมาก และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องร่วมกับผังกราฟิกทั้ง 3 ขั้นตอน

ดังนั้นกิจกรรมการเล่าเรื่องร่วมกับผังกราฟิกเป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและสามารถพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ดังที่ปรากฏผลจากผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังจากเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเล่าเรื่องร่วมกับผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. การศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.65$) การออกแบบกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมานี้ เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แก่นักเรียนส่งผลให้นักเรียน มีความสนใจ กระตือรือร้น เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ภาษาอังกฤษ และรู้สึกภูมิใจ เมื่อสามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผู้เรียนให้ความสนใจ รู้สึกกระตือรือร้นที่จะเล่าเรื่อง ภาษาอังกฤษร่วมกับเทคนิคผังกราฟิก ได้ฝึกพูด ได้ใช้น้ำเสียง สีลา ท่าทาง เมื่อนักเรียนได้เนื้อหาที่กำหนดไว้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วนำมาสรุปย่อ เป็นเรื่องเล่าลงในผังกราฟิก และการใช้ผังกราฟิกเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยในการเล่าเรื่อง ทำให้เกิดความเข้าใจเนื้อหา มากยิ่งขึ้น ช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามที่จะพูดและ ผู้ฟังก็จะเข้าใจเรื่องที่เล่าได้ดียิ่งขึ้น นอกจากการมีส่วนร่วม ในการทำกิจกรรมร่วมกัน บรรยายภาคการเรียนที่ สนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด ไม่เป็นทางการ ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของอภิศักดิ์ อินทร์ตา (2552, หน้า 122-125) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ เทคนิคการสอนแบบแสดงความคิดเห็นเป็นถ้อยคำควบคู่กับการ ทำแผนผังสรุปย่อเรื่องที่อ่าน เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 และศึกษาเจตคติของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ปรากฏว่านักเรียนมีเจตคติที่ดี ต่อการเรียนหลังการเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 4.52 ซึ่ง อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะหลังจากที่ได้ดำเนินการวิจัยเรื่อง กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเล่าเรื่องร่วมกับ เทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูด

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แล้วผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนควรตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับการ ใช้ผังกราฟิกเพื่อประกอบการนำเสนอเรื่องเล่าของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการพูดเล่าเรื่องร่วมกับ เทคนิคผังกราฟิกได้อย่างไม่มีอุปสรรค

2. เวลาในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรมสามารถ ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงผู้เรียนเป็น สำคัญ

3. ควรจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ในแง่ที่ ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ ที่ครูผู้สอนควรจัดสอดแทรกไว้ใน กระบวนการเรียนการสอน และมุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียน อย่างสนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด ไม่เป็นทาง

4. ควรพัฒนาส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน เพราะทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะเริ่มแรก ที่ ผู้สอนควรคำนึงถึง ในการให้นักเรียนได้พัฒนา เมื่อ นักเรียนสามารถพูดได้ดีแล้ว จะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ นักเรียนกล้าพูด กล้าแสดงออก และสามารถ ใช้ ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

5. ครูผู้สอนควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มาก ที่สุดในการสอน เริ่มต้นตั้งแต่การทักทายเมื่อเข้าห้องเรียน ตลอดจนจนการสอนจนหมดชั่วโมงเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิด ทักษะและความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่ จะทำการวิจัยครั้ง ต่อไปดังนี้

1. ควรทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความต้องการของ นักเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาพัฒนาเทคนิคและแนวการสอนต่อไป

2. ควรศึกษาเทคนิคการใช้ผังกราฟิกในแต่ละทักษะ ทางภาษา เช่น การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน เพื่อเปรียบเทียบว่าสามารถพัฒนาทักษะใดได้ดีที่สุด

3. ควรนำกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนี้ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างอื่น หรือโรงเรียนอื่น เพื่อ ศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- พรพันธ์ อิศระ. (2545). *การใช้ผังมโนภาพในการพูดเล่า เรื่องของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. (2553). *รายงานคุณภาพการศึกษา*. สกลนคร: โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2549). *การสำรวจการใช้ภาษาในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สารสถิติ ปีที่ 15 ฉบับที่ 3.
- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542: แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานปฏิรูป.
- สุมิตรา อังวัฒนากุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิศักดิ์ อินทร์ดา. (2553). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแสดงความคิดเห็น เป็นถ้อยคำควบคู่กับการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- Davis, Z.t, & McPherson, M. D. (1989, December) *A Reading Map for Reading Comprehension*. The Reading Teacher, pp.232-242.
- Wright, A. (1995). *Storytelling with children*. Oxford: Oxford University Press.